

‘Het applaus is prachtig, maar ik geniet even hard van een gesprek’

De Tijd - 31 Dec. 2021
Pagina 53

De Oost-Vlaamse Meskerem Mees veroverde dit jaar vele harten met haar akoestische liedjes in de beste folktraditie van Joni Mitchell en Suzanne Vega. ‘Het had allemaal nog mooier kunnen zijn.’

Omdat de pandemie onze concertzalen zowat de helft van het jaar op slot hield, koester je de weinige concerten die je wel mocht beleven. Zoals het optreden van Meskerem Mees op 5 december in de Botanique in Brussel. De 22-jarige zangeres imponeerde anderhalf uur met haar melancholische folkpop en haar entertainende nonchalance tussen de nummers van het debuutalbum ‘Julius’.

‘Ik was ontzettend blij dat ik nog eens mocht spelen, en dan nog in zo’n mooie zaal’, vertelt ze twee weken later videobellend vanuit haar woonkamer. Door de verstrengingen werd de show in Brussel haar laatste van een heel bijzonder jaar. Nog voor ‘Julius’ in oktober uitkwam, stond de Oost-Vlaamse met Ethiopische roots op grote podia in Werchter, Montreux, Hamburg en Parijs. Haar debuut veroverde vele harten, zelfs Duitse. ‘So frisch und kristallklar, sie kann es mit den Großen aufnehmen’, schreef de kwaliteitskrant Süddeutsche Zeitung. In maart gaat ze in Duitsland haar geluk beproeven op een tournee van acht shows.

‘Ik heb het gevoel dat 2020 en 2021 hard zijn samengesmolten. Dat komt natuurlijk door de pandemie, maar ook door mijn persoonlijke traject. Begin 2020 was ik nog aan het studeren. Mijn carrière in de muziek begon tegelijk met de eerste lockdown’, zegt Mees, die Humo’s Rock Rally 2020 won. ‘Na vorig jaar keek ik erg uit naar een jaar waarin ik niet alles door een coronabril moest ervaren. Het heeft niet mogen zijn. (denkt na) Er zijn veel goede dingen gebeurd, maar het had nog mooier kunnen zijn. Ondanks de lofbetuigingen kan ik nog altijd moeilijk geloven dat er mensen zijn die echt naar mijn muziek luisteren.’

Op haar najaarstournee, die in december bruut werd afgebroken door de vierde coronagolf, hoopte ze met eigen ogen te zien dat de mensen die haar muziek beluisteren op Spotify ook echt bestaan. ‘Ik maak muziek in de hoop dat ik mensen aanspreek die op min of meer op dezelfde manier in het leven staan als ik. Concerten zijn een uitgelezen plek om die mensen te ontmoeten. Het applaus is prachtig maar ik kan even hard genieten van een gesprek achteraf met iemand die me vertelt wat mijn muziek voor hem of haar betekent. Ik was helemaal klaar om die gesprekken aan te gaan.’

Die momenten zijn er zeker geweest, alleen te weinig, vindt ze. ‘In de plaats zit ik in deze periode thuis interviews te geven aan journalisten die willen weten hoe mijn jaar is geweest. (lacht) Ook leuk, en het hoort bij deze job. Maar het voelt niet als de essentie van wat ik moet doen.’

Thuis is haar huisje in Gent. Haar echte thuis ligt in het Oost-Vlaamse dorp Merendree, waar ze als baby van tien maanden aankwam in het adoptiegezin dat haar familie zou worden. Ook haar twee broers zijn geadopteerd. Haar ouders zijn biologen. Haar vader is directeur van het Vlaams Instituut voor de Zee (VLIZ) in Oostende. Niet dat ze daaraan een bijzondere band met de zee overhield, wel met de natuur in het algemeen. Al ligt dat laatste meer aan de omgeving waarin ze opgroeide: op de boerderij van haar ouders, tussen de dieren, en zonder burens.

‘Ik zat als kind graag in mijn hoofd. Er was ruimte en stilte zat om na te denken. Ook over de grote levensvragen. Veel mensen zeggen dat mijn muziek iets tijdloos heeft. Misschien komt dat omdat mijn muziek in een zekere melancholie baadt. Als kind had ik niet het gevoel dat ik me thuis voelde in de wereld van mijn leeftijdsgenoten. Ik had altijd het gevoel dat ik met andere dingen bezig was. Ik keek op een andere manier naar de wereld. Als volwassene leef ik nog altijd in mijn hoofd, minder dan vroeger maar meer dan ik in de wereld sta. Ik voel me een oude ziel in een jong lichaam.’

Antwoorden op die levensvragen zocht ze in de platencollectie van haar vader. In de zomervakantie na het eerste middelbaar ging ze door het hele oeuvre van The Beatles. Ook Warren Zevon, Robert Johnson en Mississippi John Hurt waren toen haar helden. ‘Mijn vader is altijd mijn maatstaf geweest voor wat goed en niet goed is. Ik luisterde naar zijn muziek en kopieerde zijn smaak blindelings.’

Omdat ze zijn smaak na een tijdje kende, begon ze hem tips te geven en mee te vragen naar concerten. Op haar twaalfde gingen ze samen naar een concert van Johnny Flynn in de Botanique. Nooit had ze durven te dromen dat ze op een dag op datzelfde podium zou staan, laat staan dat ze ooit op het Montreux Jazz Festival zou worden uitgenodigd. Toch gebeurde ook dat het afgelopen jaar. Mees won er zelfs een talentenprijs. De organisatie deed haar een jamsessie van een week cadeau onder toezicht van hedendaagse jazzartiesten als de saxofonist Shabaka Hutchings van Sons of Kemet, de zanger José James en de pianist Alexander Hawkins.

Die oktoberweek in Montreux veranderde haar kijk op muziek fundamenteel. ‘Muziek heeft altijd een therapeutische functie gehad in mijn leven. Als ik met emoties zat die uit mijn lijf en hoofd moesten, schreef ik een nummer. In Montreux werd me duidelijk dat muziek niet altijd iets hoeft te zijn dat je achter gesloten deuren maakt omdat je de wereld even niet onder ogen wil zien. Songwriting moet niet per se uit een triestige plek komen. Je kan ook muziek maken in het moment zelf, samen met anderen, vanuit een wederzijds vertrouwen. Dat was een openbaring.’

Ze kende niets van jazz toen ze voor haar jamsessie naar Montreux trok. Intussen is ze die achterstand aan het inhalen. Geeft het haar zin om jazz in haar folkpop te integreren? ‘Op dit moment wel, maar ik ben nog wat onzeker. Ik vertrouw mezelf niet genoeg. Misschien wil ik morgen iets doen met een kamermuziekensemble? Het moet in elk geval organisch gebeuren.’

Maar eerst gaat ze in de buurlanden ziertjes winnen voor ‘Julius’. Behalve Duitsland doet haar eerste grote buitenlandse tournee straks ook Zwitserland, Frankrijk en Nederland aan. Als de pandemie het toelaat. En anders? Op haar concert in Brussel vertelde ze dat ze aan een boek is begonnen. Klopt dat, of was het een ludieke intro bij het nummer ‘The Writer’? ‘Nee, hoor. Het klopt. Het is een anekdotische, overgedramatiseerde versie van mijn leven.’

Voorlopig is het schrijven om te schrijven, zegt ze. Het kan nog alle kanten uit. 'Gisteren kwam er opeens Engelstalige poëzie uit mijn pen. Creativiteit is iets raars. Het valt moeilijk te temmen: de ene dag heb je veel te vertellen, de volgende dag ben je totaal niet geïnspireerd. Als er iets is dat niet inspireert, dan is het wel stagnatie. En wat is zo'n lockdown anders dan dat?'

Dinsdag: Karine Claassen maakte een tv-reeks over racisme. Profiel Meskerem Mees (22) werd geboren in Ethiopië, groeide op in het Oost-Vlaamse dorpje Merendree en woont in Gent. Ze liet dit jaar van zich spreken met haar debuutplaat 'Julius', die vol innemende slaapkamerfolk staat. Ze is vier keer genomineerd voor de Mia's, die in februari worden uitgereikt. In januari maakt ze kans op de Music Moves Europe Talent Awards. Die prijs is in het leven geroepen om de carrières van opkomende Europese artiesten een duw in de rug te geven.

CULTURELE HOOGTEPUNTEN

Literatuur

'Walden' (1854) van Henry David Thoreau 'Ik lees graag en gulzig. Ik kan een boek niet wegleggen. Als ik eraan ben begonnen, moet ik elke letter hebben geanalyseerd. Het liefst verdwijn ik voor een maand in een boek. Ik kan lezen dus moeilijk combineren met andere zaken. (lacht) Daardoor ben ik er dit jaar amper aan toe gekomen. Deze klassieker van Henry David Thoreau kocht ik dit jaar. Hij ligt bovenaan op de stapel waaraan ik straks wil beginnen. Het gaat over een man die een tijdje probeert te leven in een zelfgemaakt huis in de bossen. Ik hou erg van nature writing.'

Muziek

'Black To The Future' van Sons of Kemet 'Stuwende en emotioneel diepgravende jazz. Het album heeft een speciale betekenis, omdat ik Shabaka Hutchings van Sons of Kemet leerde kennen op een jamsessie in Montreux. We zaten een week samen in Zwitserland, en het klikte erg goed.'

Film

'House of Gucci' 'Ongelooflijk meeslepend. En interessant ook, omdat ik net als veel mensen het merk kende maar weinig wist over de geschiedenis van de Gucci-familie. Lady Gaga is fantastisch als de ex-vrouw van Gucci's kleinzoon. Ik had pas na twintig minuten in de gaten dat zij het was.'

Zangeres

Copyright © 2021 Mediafin. Alle rechten voorbehouden